

MIRE VISSZATÉRSZ

Albert Timca
Mire visszatérsz

ALBERT TÍMEA

MIRE VISSZATÉRSZ

Te voltál az öröm.

ALBERT TÍMEA

Mire visszatérsz

Ezt a címet egy évvel ezelőtt felírtam a falamra. Akkor még nem tudtam, hogy milyen történet fog hozzá tartozni, mert valahogy egyik akkori sem illett hozzá. Aztán elment ő, és úgy voltam vele, hogy biztosan mögé női magát a történet. Szóval, hogy visszatér. De nem így lett. És ez így van jól.

Bár képtelenség lenne visszafejteni a szemeket, de talán akkor már beszéltem veled. Egy-egy szót, néha. Egészen különleges lenne azt hinni, hogy akkor írtam fel a falamra, amikor először hozzám szóltál. Persze ez nem igaz, mert már gyerekként is ismertelek. És tavaly tavasszal már beszélünk. Igaz, én akkor éppen próbáltam nem elvérezni abban a szerelemben, amiről azt hittem, hogy örökké tart majd. De talán ez is a választásainkon

ALBERT TÍMEA

múlik. Talán egy *másik univerzumban* örökké tartott volna.

Tudod, én azt mondtam rólad, hogy mikor rád gondolok, nincs az a fémes íz. Nem fáj semmi. Amikor veled beszélek, vagy rád gondolok, akkor csak kellemes ízt érzek. Mint valami nyári, forró vattacukor.

Nem, nem azt mondom, hogy rózsaszín ködben élek. Egyszerűen nincs elég szavunk arra, hogy megfogalmazzalak.

Mint kiderült, nem te térsz vissza, hanem én fogok. És ez talán ennek a története. Mire visszatérek, már minden más lesz. Benned is és bennem is. Ez az utazás a kettőnk próbája, mely megmutatja, hogy illúziók vagyunk-e vagy valóság.

MIRE VISSZATÉRSZ

Miracles

ALBERT TÍMEA

Honnan tudod, hogy melyik történet a valóságos?
Egyáltalán ki dönti el?

Már nem igazán hittem a csodákban, talán túl sokszor törtem össze. És bár a fiatalabb énem ezt most szentségtörésként élné meg, én azt hiszem mégis eljutottam erre a pontra.

Emlékszem a lányra, aki azt mondta, hogy minden szakadék széléig el fog menni, és bármelyik pillanatban képes leugrani. Emlékszem arra is, hogy a kezére tetováltatta azt a szót, hogy *Miracles*. A felirat megmaradt, de már csak ritkán néz rá.

Én tényleg nem hittem, hogy ennyire el lehet távolodni, hogy az a hit, ami máskor bármelyik hegyet megmozgatta volna, a legsötétebb órákban is... Hogy ez a hit, egyszerűen el tud tűnni. Vagy az idő falta fel. Felfalta a számtalan

kudarc, a boldogságra várás. De valami tényleg nem működött bennem. Amikor még az az ember is képes elhagyni, aki éveket várt rád, amikor az összes olyan ember elhagy, aki állítólag soha nem fog, akkor valami megtörik.

Őszintén szólva nem igazán hibáztatom magam. Egyszerűen nem csodálkozom, hogy ilyené váltam. Az embereknek általában azt mondom, hogy csak szomorú történeteim vannak. Nem azt mondom, hogy megtörtem, hiszen akkor nem állna szándékomban továbbmenni.

De valami elveszett.

A különös mégis az, hogy hit nélkül is világosság tud gyúlni az életedben. Valahogy akkor is lenyúl érted egy kéz, amikor már nem is hiszel benne. Pedig azt tanítják, hogy ezeket a dolgokat el kell várni. Hát én nem vártam el.

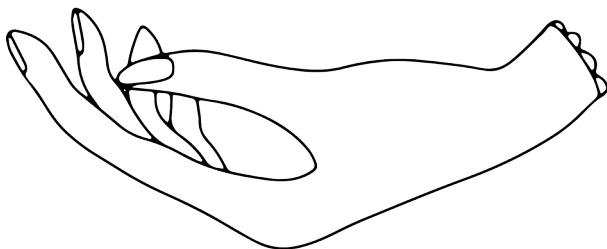
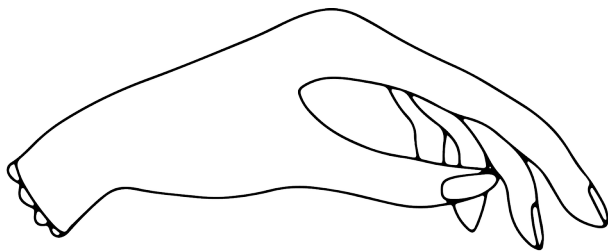
ALBERT TÍMEA

Nem is volt semmilyen hitem a boldogságban,
mégis...

Rám talált.

*Ahogyan most dönteni
fogok, az meghatároz
mindent.*

ALBERT TÍMEA

Hiszek a döntéseinkben. Hiszek abban, hogy ahogyan most döntök, az meghatároz mindent. MINDENT. Csupa nagy betűvel. Meghatároz majd *téged*, és *engem* is. Azt, hogy lesz-e folytatás, vagy sem. Mindig kell egy döntést hoznunk. Mindig eldöntjük, hogy mostantól hogyan lesz. Rálépünk-e arra az útra, vagy sem.

Felülünk-e a repülőre, vagy...

Tudod én minden idegvégződéssel és sejtemmel tudtam, hogy azt a fiút nem lett volna szabad elhagynom valakiért, akit csak azért akartam, mert volt egy terv a fejemben. Akkor felszálltam arra a repülőre, ami Ausztráliába vitt, és *nem néztem hátra*.

Most az élet ismét elém dobta ezt a kedves kis játékot, és dönthetek. Felnöttem azóta, és mégsem merek. A képlet ugyanaz. Van egy

ALBERT TÍMEA

jegyem, egy másik kontinensre, és nem merek úgy dönteni, amit a szívem súg. Mindig ezt csináljuk.

Mindig.

Mert mitől is félek? Hogy majd idővel megbánom? Ha visszanézek az életemre, és azt mondom, hogy azt az utat miattad mondtam le, és mennyire nem érte meg.

Akkor vajon gyűlölni fogom magam?

Vagy azt fogom mondani, hogy mennyire bátor voltam, hogy hallgattam a szívemre.

MIRE VISSZATÉRSZ

Apropó szívem...

ALBERT TÍMEA

Vajon, ha képes lennék hallani ebben az emberi elvárások alkotta zajban, mit tennék? Mit mondana a szívem, és ha hallanám, képes lennék-e hallgatni rá?

*Hogyan kellene nem
megszeretni?*

ALBERT TÍMEA

Hogyan kellene nem megszeretni valakit. Hogyan kellene nélküle élni tovább. Hogyan lehet egyetlen telefonhívásban végleg elbúcsúzni. Vagy hogyan lehet megtalálni azt a valamit, amit már jó ideje keresel. Valakiben, akit már ezer éve ismeresz. Hogyan ismerheted meg kétszer, kétféleképpen ugyanazt az embert. Hogyan válik a mindennapjaid részévé, és miért képes visszatartani.

Mitől változik meg egy életem.

Volt-e egyáltalán életem, vagy csak sodródtam, egészen... egészen mostanáig. Mitől lesz egyáltalán olyan tervem, amire eddig nem is gondoltam, és hogyan szövi össze ezeket észrevétlen a te emléked. A te lényed. Miért nem érzem, hogy el kellene engednem téged, miért nem érzek semmi rosszat és miért gondolom azt, hogy ebből bármi lehet.

Miért nem állok le.

Emlékszem a pillanatra, amikor *egyszerűen megváltozott minden.*

Visszavonhatatlanul.

Mintha akkor láttalak volna meg először, pedig már nagyon régóta ismertelek. Mit jelent ismerni valakit. Mitől van bennem ennyi kérdés, és egyetlen apró halvány kétség sem. Miért akarom veled tölteni minden időmet, mikor ha kívülről látnám magamat, a világ legnagyobb butaságának hinném ezt.

ALBERT TÍMEA

*De mi van,
ha pont ezekről szól az
élet?*

Mi van, ha tulajdonképpen semmit nem kell megmagyaráznom. Mi van, ha azzal rontjuk el, hogy magyarázunk, és kérdéseket teszünk fel az *élet* helyett.

ALBERT TÍMEA

*Mi van, ha csak élnünk
kellene, amíg lehet?*

Itt tartunk most. Őszintén nem tudom, hogy merre mehetnék, ha bármerre mehetnék. Kit választanék, ha bárkit választhatnék.

Téged választanálak, ha lenne ilyen opcióm

De fogalmam sincs, hogy *szabad-e*.

ALBERT TÍMEA

*Valaki
mindig tovább remél.*

